

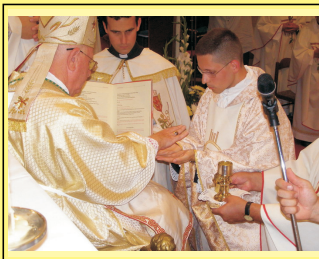
SVEĆENIČKO REDJENJE U KRČKOJ KATEDRALI

U nedjelju 22. rujna 2013.
polaganjem ruku biskupa Valtera Župana
uveden je u službu prezbitera krčke Crkve

MLADOMISNIK MILIVOJ GUSZAK

On će pod geslom
"BUDI VOLJA TVOJA"

slaviti soju prvu svečanu misu u crkvi sv. Apolinara u Dubašnici
u nedjelju 6. listopada 2013.

"Žetva je silna, sam si reko,
a poslenika malen broj.
Stog daj nam svetih svećenika i ko štit uz njih uvijek stoj!"

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

JEROLIMOVA - 30.IX.2013.

Broj: 19(313)

*Sv. Jeronim zapečaćuje jedno pismo
(Guercino, 1591.-1666.)*

**Ako moliš, govoriš ti Bogu;
ako čitaš (Riječ Božju), govori Bog tebi.**

Sv. Jeronim

NAKON SEDAM GODINA...

Poštovani i dragi vjernici župe sv. Jeronima!

Vrijeme doista brzo prolazi. Što smo stariji to bolje to osjećamo...

U nedjelju 13. kolovoza 2006. g. održao sam prvu misu u Risiki kao novi župni upravitelj. U kolovozu ove godine prošlo je sedam godina. Dekretom krčkog biskupa mons. Valtera Župana, 1. listopada o. g. - a to je dan nakon blagdana našeg župnog zaštitnika sv. Jeronima - stavljen sam "u stanje mira".

Time se navršava i 52 godine moje aktivne svećeničke službe od kojih sam prve četiri godine proveo u sjemeništu u Pazinu i to - rado ću to naglasiti - kao jedan od nasljednika bl. Miroslava Bulešića u istoj službi koju je i on do svoje mučeničke smrti vršio. (Tada sam ja, kao dječak od nepunih 11 godina, oko mjesec dana nakon njegove smrti stupio u sjemenište.). Ostalih sam 40-ak godina 'putovao' po župama krčke biskupije, dok nisam na 45. godišnjicu moga svećeničkog ređenja (13.08.1961. u Dobrinju) došao u Risiku.

Prije nego što Bog jednom definitivno 'povuče crtu' ispod naših životnih godina ovdje na zemlji, moramo i mi češće 'povući crtu' ispod dužih ili kraćih perioda našega života i postati svjesni da se nešro što je prošlo više nikada vratiti neće. To ostavlja gorak okus, okus rastanka, na koji se u životu moramo naučiti, jer su rastanci neuzbježni. A svaki je rastanak, kako netko vrlo pogodoeno reče, "malo umiranje". No to je tako po ljudsku. "Po Božju", međutim, nema rastanka, a to je neusporedivo važnije.

Povlačeći crtu ispod ovih zadnjih sedam godina pitam se je li Bog bio s njima zadovoljan. Čitam sv. Augustina, njegovo razmišljanje i poruku vjernicima:

"Mi koje je na ovaj vrlo odgovorni i opasni položaj postavio sam Gospodin po svojoj milosti, a ne po našim zaslugama, dvije stvari moramo vrlo jasno razlikovati: prvo mi smo kršćani, a drugo mi smo poglavari. Kršćani smo zbog nas, a poglavari zbog vas. Iz toga što smo kršćani imamo korist mi, a iz toga što smo poglavari imate korist samo vi. Mnogi kršćani koji nisu poglavari idu k Bogu lakšim putem i toliko brže koliko manju prtljagu nose. A mi ćemo dati Bogu račun o svome životu zato što smo kršćani, a jer smo i poglavari, polagat ćemo Bogu račun i o svome upravljanju."

Kroz ovih sedam godina mnogo mi je puta došla na pamet ona zgoda iz života sv. Franje kada ga je Gospodin pozvao da mu popravi Crkvu, što je Franjo u početku krivo shvatio misleći da Isus traži od njega popravak neke stare ruševne crkvice. No, na vrijeme je shvatio da ga Gospodin šalje popravljati njegovu živu Crkvu.

Siguran sam da Gospodin nije ni od mene prvenstveno očekivao da se brinem za uređenje naše župne crkve; puno mu je više stalo da nešto učinim za zajednicu vjernika u Risiki u kojoj On otajstveno živi, jer su oni dio njegove žive Crkve.

Povlačeći sada 'crtu ispod' moram se pitati: da li je i koliko u ovih 7 godina u Risiki porasla vjera u srcima, u dušama..., da li se naš Gospodina sada ovdje malo više voli i poštuje? Ili je sve ostalo po staru? Možda čak pošlo nizbrdo?

Dakako da samo Bog zna pravi, istinski odgovor na ta pitanja. Ja bih samo jako volio da njegov odgovor bude pozitivan.

RAZUMIJEMO LI SVOJE PONAŠANJE?

U prethodnom sam napisu spomenuo da je zadaća svakog svećenika i to da ljude uči **misлити**, da ih potiče da misle. Bez toga se nužno upada u mnoštvo nevolja iz kojih je vrlo teško izaći. Želim ovim kratkim tekstom to još jednom naglasiti.

Sv. Petar apostol u svojoj poslanici na jednom mjestu kaže: *"budite uvijek spremni na odgovor svakomu koji od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama"* (1. Pet.3,15). "Obrazloženje" može dati samo onaj koji zna 'razlog' zašto se na određeni način ponaša, zašto nešto čini, a nešto ne čini, zašto se nada (kao kršćanin) itd. Nažalost se mnogi kršćani ne trude misлити o tome pa se i ne treba čuditi što postaju žrtve raznih manipulacija, upadaju u kontradikcije sami sa sobom i sl.

Možda će nam sljedeći primjer malo pomoći da shvatimo gdje se zapravo nalazimo dok se ponašamo tako kako se ponašamo, a da ne znamo zašto se tako ponašamo.

Grupa znanstvenika koji su proučavali ponašanje životinja izvela je ovaj interesantni pokus. U kavez su stavili pet majmuna, i u sredini kaveza ljestve na čijem je vrhu bila banana. Prvi majmun koji je uočio bananu krenuo je da je dohvati, no tada su istraživači ostala četiri majmuna obilno zalili hladnom vodom. To se ponavljalo svaki put kad je neki majmun pokušao doći do banane. Ostali su dobili 'porciju' hladne vode. Nakon nekog vremena majmuni su nešto 'shvatili' pa su svaki put onoga koji se htio popeti do banane premlatili. Dakako, tako su izbjegli i hladni tuš. Nakon nekog vremena nijedan majmun više nije htio do banane. Majmuni ko majmuni, reći ćemo. No sad tek dolazi ono čudno. Znanstvenici su iz grupe odstranili jednog majmuna i u kavez doveli jednoga novoga. Taj je, neiskusano, opazivši bananu, odmah skočio na ljestve. No ostali su ga tako izmlatili da ga je nakon par pokušaja prošla volja za bananom. Onda su znanstvenici odstranili još jednoga starog majmuna i doveli drugoga novoga. Ponovila se ista priča. Svi su ga izmlatili, a pridružio im se i onaj koji je došao neposredno prije njega. Konačno su bili zamijenjeni svi majmuni i svaki se put ponovila ista priča. U kavezu su sad bila nova petorica koji nisu ništa znali o hladnim tuševima, ali se nitko nije usudio poći po bananu, jer je znao da ga čeka porcija batina. Mora da su živjeli u uvjerenju: ovdje je to tako, jer tako mora biti. Zašto? - to nisu znali.

Majmunima se ne treba čuditi što nisu razmišljali 'o razlozima' takvog ponašanja, oni to ne mogu. Ali ljudi mogu i trebali bi. A ipak se mi često ponašamo baš kao ti majmuni. Svejedno da li se radi o nekim pozitivnim ili negativnim 'navikama', običajima, odnosima i sl.. Mnogi misle da su jako samostalni u svojim postupcima (dobrim ili lošim), a u stvari od te samostalnosti nema ni s..

Sjećam se kako su mi u nekim župama neki došljaci s ponosom pričali kako su tamo odakle su došli išli svake nedjelje kilometrima na misu pješice. Ovdje ih međutim nije bilo u crkvi, makar nisu od crkve ni 200 m. bili udaljeni. Oni nisu bili svjesni da su tamo išli zato jer bi inače bili 'dobili batina'. Ovdje 'batina' nije bilo pa nisu išli. Da su zbog pravih razloga išli tamo, išli bi i ovdje, jer su razlozi isti. Ali oni o razlozima nisu razmišljali. Znali su samo: tako se ovdje radi...

To je samo jedan primjer. Ima ih puno. Ako ih želite otkriti, morat ćete **misлити**. Ali najprije provjerite sebe.

Ne valja zaboraviti da je svaka životna prilika, pa tako i dolazak novog župnika, jedna nova šansa koju Bog pruža svakome da ne ostane onakav kakav je ranije bio nego da kroči dalje, da raste.

Posebno mi je drago što sam u Risiki imao priliku svake nedjelje misu na neki način proširiti na cijelo naselje time što je euharistijski Isus posjećivao bolesne i nemoćne i tako ih pridruživao euharistijskoj zajednici u crkvi.

Isto tako sam posebno zahvalan onima koji su mi omogućavali ostati nedjeljom u Risiki i poslije podne tako da smo veći dio godine mogli imati i popodnevne pobožnosti s euharistijskim blagoslovom. Mala se 'molitvena zajednica' okupljala nedjeljom popodne u sv. Jeronimu. No je li ona "mala" i u očima Božjim?

Ne bih bio ni realan ni iskren kad ne bih pretpostavio da sam kroz ovih sedam godina nekoga i povrijedio. Molim za oprostjenje!

Kada sam pred 7 godina ulazio u ovaj zadnji, za mene tada nepoznati vremenski period, nepoznatu budućnost, ušao sam s mojim mladomisničkim geslom na koje me podsjetila i tadašnja godišnjica svećeničkog ređenja: "*U tebe se, Gospodine, uzdam.*" Ta me misao nije ostavljala.

Kada mi je Gospodin omogućio da u vašoj sredini i s vama zajedno doživim i 50. godišnjicu svećeništva, promijenio sam geslo u: "*Duša s moja k tebi privija, desnica me tvoja drži.*" (Ps. 63). S tim osjećajem želim živjeti do kraja.

U toj prilici vi ste mi poklonili kronicu. Poruka je bila više nego jasna...

Hvala vam! Molit ću za vas i vi molite za mene!

Župnik ne odgaja vjernike da plaču za njim kad ode, nego da radosno idu dalje putem koji im se on trudio pokazati. Ne mogu i ne želim ispustiti iz vida onu veoma znakovitu izjavu sv. Ivana Krstitelja: "On (Isus) treba da raste, a ja da se umanjujem" - pa i da nestanem iz vašeg vidokrug, ako bih (ne daj Bože) Njemu bio na smetnji.

A s novim župnikom surađujte svojski da vjera u Risiki raste, da se međusobni odnosi poprave, da za Risiku bude nade... i ono što ste propustili kroz ovo vrijeme, nemojte propustiti još jedamput.

Budite i novom župniku dobri kao što ste bili meni... i još bolji

p. Miko

Prošli tjedan sanirane su pukotine koje su davno nastale na apsidi župne crkve, tj na njezinu istočnom zidu.

Radove je izvela zidarska radnja "Fuga" iz Krka (vl. Mihovil Kosić) prema uputama koje je dao prof. dr. Zvonimir Sabljak, statičar iz Rijeke.

Ono što smo na vanjskom, materijalnom planu za našeg "sv. Jeronima" učinili, vidljivo je. I to čak nije malo. Ali to nije bitno. Jer sve je to prolazno i vrlo privremeno. Nešto će trajati pet, nešto deset, nešto možda i više godina..., ali opet će trebati obnavljati i popravljati. To je zapravo bilo korisno (ako je?!) samo u sklopu onoga prvoga, koliko je bilo u funkciji rasta vjere i ljubavi prema uskrsnom Gospodinu. To pak nije prolazno nego se proteže u vječnost.

Ja sam vas one prve nedjelje jako usrdno zamolio za otvorenost i suradnju i danas mogu reći da sam je u velikoj mjeri kroz ove godine i imao. Bez vaše pomoći i suradnje ne bi se bilo moglo učiniti sve ono što se učinilo. Svima nam je bilo jasno da smo mala zajednica, da smo većinom stariji..., no ipak smo zajedničkim marom i pomoću Božjom pomalo ostvarili sve što smo planirali. Budimo svi Bogu zahvalni za to. Ja jesam, iskreno! Samo tako ćete moći ići i naprijed.

Gledajući natrag mogu se sjetiti pojedinih trenutaka kada mi je Gospodin dopustio vidjeti i osjetiti kako se sa mnom poslužio u nekim svojim planovima. To je predivno iskustvo: osjetiti kako se Bog tobom poslužio, tebe "upotrijebio" da ostvari neki svoj plan. Budi se u duši radost i zahvalnost. Iz dvostrukog razloga: prvo, što se udostojao negdje upotrijebiti baš mene, i drugo, začuđujuće, što sam nekako uspio ne biti mu pri tom na smetnji.

No, to je ljepota svakog svećeničkog života. Posvuda. Ali i ne samo svećeničkog, nego i svačijeg kršćanskog, vjerničkog.

Činilo mi se vrlo bitnim i potrebnim učiniti sve što mogu da nam nedjeljna misa bude što ljepša, da uspijemo što više osjetiti "bilo" Uskrsnuća Gospodinova. I tu ste mnogi puno pomogli: počevši od žena koje su uredile crkvu za nedjelju, pa čitača, ministranata i svih vas koji ste sudjelovali moleći i pjevajući. Jako bih volio, mislim više od svega drugoga, da upravo na tom planu nikada ne posustanete. Jer od nedjelje, od Isusa koji je probio obruč smrti i groba, razlijeva se blagoslov na život svakoga koji ga želi, koji ga ne odbija. Pravo, iskreno i duboko doživljavanje nedjelje kao dana Uskrsnuća je ključ za sve... Tko uspije nedjelju iskreno i duboko kršćanski doživljavati nikada u životu neće posustati ni pokleknuti.

Vrlo je mudra praksa Crkve da vjernicima povremeno mijenja njihove pastire. Nijedan svećenik nije apsolutno idealan i nije nikada odgovarao baš svima u zajednici (izuzev velikana poput sv. Ivana Vianney-a, no takvi su doista rijetki). Iako to ne bi trebala niti smjela biti zapreka da se svatko približi Bogu, ipak to nekima s jednim svećenikom ide lakše, s drugim teže. Zato je uvijek potrebno da i oni "drugi" dođu 'na svoj račun'. A svaki će svećenik sigurno u život zajednice unijeti nešto novo i dobro (na bilo koji način).

Uostalom zadaća je svakog svećenika da odgoji slobodne i samostalne ljude i vjernike koji će prije svega znati pozitivno i kritički misliti. Onda će se oni i sami znati brinuti za osobni i zajednički vjerski i društveni život - i neovisno o samom svećeniku

Risika, kao i mnoge naše male župe, obiluje mnogim 'malim' stvarima: 'malo' ljudi, 'malo' djece, 'male' mogućnosti, 'malo' sredstava...No sve ono što je malo u očima ljudi, ne mora biti malo u očima Božjim. Kategorije "veliko", "malo", "dugo", "kratko", "poznato", "nepoznato" - kao i mnoge druge koje su za ovaj svijet jako važne, u vidokrugu vjere malo što znače. Ovdje je daleko važnije je li što dobro "iskorišteno" ili "neiskorišteno", "učinjeno" ili "propušteno", "prihvaćeno" kada je Bog ponudio ili "neprihvaćeno" itd.

Nastavak na str. 6

DANI SLUGE BOŽJEGA FRA IVANA PERANA

DESETA OBLJETNICA SMRTI
Košljun, 13. i 14. rujna 2013.

Tijelo sluge Božjega fra Ivana preneseno je sa samostanskog groblja u crkvu i položeno u grob iza oltara.

U subotu, na blagdan Uznesenja sv. Križa sudjelovali smo u svečanoj koncelebriranoj misi koju je predvodio krčki biskup mons. Valter Župan.

Dupkom puna crkva vjernika-hodočasnika sa cijelog otoka svjedočila je o ljubavi i poštovanju koje je fra Ivo uživao među otočanima koji mu se sada obraćaju za nebeski zagovor i pomoć.

O slugi Božjemu fra Ivu pisalo je Sveto ime opširnije u br. 309 (15/2013.)

MOLITVA ZA PROLAŠENJE BLAŽENIM

Svevišnji, Svemogući, Gospodine dobri, naš nebeski Oče, sluga tvoj fra Ivan Peran u žaru vjere, posve nevin, podnio je osudu na smrt strijeljanjem, spreman da s Kristom pođe i u smrt. Nakon pomilovanja i održane zatvorske kazne, otvoren darovima Duha Svetoga, ostavio je trag svetog i radosnog življenja u svojim redovničkim i svećeničkim dužnostima.

Udostoj se, Svevišnji Oče, slugu svojega Ivana proslaviti sjajem blaženika Crkve, a nama udijeli da slijedeći njegov primjer budemo radosni svjedoci Evanđelja Krista Tvoga. Po istom Kristu Gospodinu našem. Amen

NOVI KRIŽNI PUT U CRKVI SV. JERONIMA U RISIKI

Pobožnost Križnog puta obavljala se u župnoj crkvi posljednje dvije godine pred provizornim postajama križnog puta, jer su stare, papirnate, bile dotrajale i potpuno propale.

Tada je naša Risičanka, gđa BOŽICA GRŠKOVIĆ, r. Stašić, slikarica koja s obitelji živi u Kanadi (ali često posjećuje i 'nezaboravni stari kraj') obećala izraditi nove, originalne slike križnog puta za crkvu sv. Jeronima, župnu crkvu svoga djetinjstva i mladosti.

Došao je konačno i taj dan: gđa Gršković je u slikarskoj tehnici akriliku izradila 14 postaja veličine 50x40 cm. i poklonila ih risiškoj župnoj crkvi.

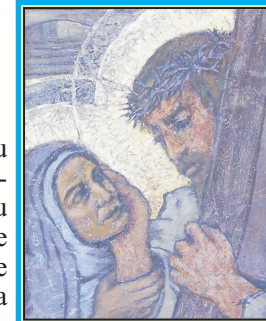
Slike su postavljene u stare okvire koji su u međuvremenu oslobođeni crvotočine i prilagođeni novim slikama, što je izveo naš stolar Ivica Brusić.

U petak, 20. rujna 2013. krčki biskup mons. Valter Župan svečano je blagoslovio postaje i pred njima je prvi put obavljena pobožnost križnog puta.

Gđa Gršković na svečanosti blagoslova Križnog puta

I ovim putem izričemo posebnu zahvalu slikarici Božici Gršković sa željom i nadom da se u Risiki i dalje iskreno njeguje pobožnost Križnog puta, što je također bila posebna i izričita nakana slikarice..

Risika je ovime i duhovno i kulturno obogaćena. Risičani smiju na to biti ponosni i s ljubavlju čuvati ovu duhovnu i umjetničku vrijednost.